

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **VIKO Plzeň, spol. s r. o.**, se sídlem Plzeň, Radyňská 27-29, zastoupeného Mgr. Dagmar Soukupovou, advokátkou se sídlem Plzeň, Denisovo nábřeží 6, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Plzni**, se sídlem Plzeň, Hálkova 14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2008, č. j. 57 Ca 13/2007 - 56,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 5. 12. 2006, č. j. 10968/06-1200-400933 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný změnil podle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a v souladu se zákonem č. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pro rok 2001 (dále jen „zákon o daních z příjmů“), dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Plzni (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 11. 2005, č. j. 283848/05/138511/1684, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 16. 3. 2006, č. j. 75748/06/138511/1684, tak že žalobci dodatečně vyměřenou daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 snížil z částky 314 340 Kč na částku 256 060 Kč. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Plzni žalobou, který ji rozsudkem ze dne 28. 11. 2008, č. j. 57 Ca 13/2007 - 56, zamítl.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že v dané právní věci jde o posouzení, zda žalobce prokázal, že v případě výdajů ve výši 852 711 Kč, odpovídajících částce tří položek aktualizovaného rozpočtu (výměna páteřního potrubí, keramických obkladů a kotle), které žalobce zahrnul do daňově účinných nákladů na tvorbu rezervy na opravu hmotného majetku (hotelu Praha v Kraslicích) v roce 2001, jde o opravu, kterou je možné uznat za náklad směřující k dosažení, zajištění a udržení příjmů v souladu s ustanovením § 24 odst. 2 písm. i) zákona o daních z příjmů, či zda se jedná o technické zhodnocení ve smyslu ustanovení § 33 zákona o daních z příjmů, jak tvrdí žalovaný.

Pokud jde o jednotlivé žalobní námitky, krajský soud uvedl, že v rámci daňové kontroly provedl správce daně dne 6. 11. 2003 místní šetření, na kterém za přítomnosti Ing. T., o kterém se tehdy domníval, že je autorem aktualizovaného rozpočtu, zjišťoval obsah jednotlivých položek rozpočtu. Žalobce v souvislosti s tímto procesním úkonem namítl (ovšem poprvé až v replice k žalobě), že neměl možnost klást svědkovi při místním šetření otázky. Zde krajský soud konstatoval, že místní šetření skutečně nebylo vedeno procesně správně, neboť žalobce nebyl s jeho konáním obeznámen, nebyla mu umožněna přítomnost a dána možnost klást Ing. T. otázky. Toto procesní pochybení však nemělo vliv na zákonnost, neboť s obsahem tohoto šetření byl žalobce seznámen (viz zpráva o daňové kontrole) a svým prohlášením na něj reagoval. Žalovaný následně výsledek tohoto šetření neosvědčil jako důkaz v daňovém řízení a v rámci hodnocení důkazů jej nehodnotil. Není ani pravdou, že žalovaný odmítl provést navrhovaný výslech Ing. T. na základě závěru, který si učinil již dne 6. 11. 2003, tedy na šetření, o kterém žalobce nevěděl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil, proč k výslechu svědka nepřistoupil a neargumentoval zjištěním z místního šetření ze dne 6. 11. 2003.

Krajský soud se poté podrobně zabýval jednotlivými spornými položkami rozpočtu, které žalovaný podřadil pod technické zhodnocení podle ustanovení § 33 zákona o daních z příjmů (výměna páteřního potrubí, keramických obkladů a výměna kotle). V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 1 Afs 29/2006 – 87, a dovodil, že požadavky ustanovení § 33 zákona o daních z příjmů jsou v daném případě splněny, neboť cena úpravy přesáhla 40 000 Kč a zároveň se jedná o rekonstrukci, jejíž součástí budou i úpravy charakteru modernizace (rozšíření vybavenosti hotelových pokojů o sprchové kabiny a WC). Ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 zákona o daních z příjmů byly změněny technické parametry budovy; v budově bude rozšířena vybavenost o zařizovací předměty a bude mít nové vlastnosti a funkce, které do té doby neměla (§ 33 odst. 3 zákona o daních z příjmů). Byly tedy naplněny obě podmínky, které zákon pro posouzení úpravy jako technického zhodnocení stanovuje. Krajský soud proto nepřisvědčil žalobci, že tři uvedené úpravy (náklady na uvedené položky) spadaly pod režim oprav, tedy že by bylo možno konstatovat prostou výměnu.

Za nedůvodnou označil i námitku, dle které napadené rozhodnutí postrádá odůvodnění, na základě jakých konkrétních důkazů dospěl žalovaný k závěru, že se jednalo v případě všech tří položek o technické zhodnocení hmotného majetku, nezabýval-li se otázkou příčiny provedení opravy z důvodu nefunkčnosti, havarijního stavu či vyvolání nutnosti úpravy některých technických parametrů. Právě k tomu se měl navržený svědek Ing. T. vyjádřit. Krajský soud k tomu uvedl, že při hodnocení charakteru úpravy není důležitý její důvod ani cíl; zcela určující je jen porovnání počátečního stavu (před

započetím prací na úpravách) a stavu výsledného. Žalobce obecně namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu a to, že Ing. T. by se při výslechu vyjádřil ke stavu nemovitostí v roce 2000 a k tomu, v jakém rozsahu se jednalo o opravu a výměnu a v jakém o technické zhodnocení. Proto bylo provedení výslechu Ing. T. podle názoru žalobce stěžejní. Krajský soud však uvedl, že vyhodnotit navrhovaný výslech svědka jako nadbytečný bylo právem žalovaného, a to podle ustanovení § 31 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný podrobně odůvodnil, proč k provedení důkazního prostředku nepřistoupil, především zdůvodnil, proč by z pohledu provedených důkazů nepřinesl navrhovaný výslech žádné nové skutečnosti. Tento závěr opřel žalovaný o zjištění, že aktualizovaný rozpočet zpracovával Ing. V. na základě rozpočtu z roku 1996, zpracovaného společností Planstav, a. s., jehož zpracovatelem Ing. T. nebyl. Zpracovatel rozpočtu Ing. V. přitom poskytl pro rozhodnutí žalovaného podrobné informace. Pokud žalobce namítal, že z výpovědi Ing. T. by bylo možné zjistit informace o původním stavu nemovitosti, vyplývající ze studie, která byla podkladem pro zpracování aktualizovaného rozpočtu, pak se krajský soud ztotožnil se žalovaným, že tato studie nebyla v daňovém řízení předložena a svědek by se tak vyjadřoval k něčemu, co správci daně předloženo nebylo. Důvodnou rovněž shledal argumentaci žalovaného, že úpravy obsažené ve studii byly zapracovány do aktualizovaného rozpočtu, z něhož žalovaný při hodnocení charakteru předmětných úprav vycházel.

Krajský soud tak uzavřel, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou dostatečně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně popsána a logicky vyplývají z provedených důkazů. Je též zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěrů o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce.

Rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho právní věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav pro vadu řízení, která vydání rozhodnutí předcházela; věc byla následně nesprávně právně posouzena. Konstatuje, že si je plně vědom důkazního břemene, které leží na jeho straně, a to k prokázání sporných položek v tom smyslu, zda se jedná o náklady na opravu nebo o technické zhodnocení. Byl zkrácen na svých právech, neboť k prokázání jeho tvrzení nebyl proveden jím navrhovaný důkazní prostředek. Bylo totiž jednoznačně prokázáno, že rozpočet na opravu hotelu Praha v Kraslicích zpracoval Ing. V. Ten jej vypracoval na základě dvou podkladů, a to rozpočtu zpracovaného v roce 1996 společností Planstav, a. s., a studie vypracované Ing. T. Tato studie nebyla archivována, a proto nebyla předložena správci daně. Její existence však byla potvrzena Ing. V. i Ing. M.; rovněž bylo potvrzeno, že studie zachycovala reálný stav nemovitosti (protokol o výslechu Ing. V. ze dne 25. 9. 2006). Ing. V. nebyl schopen se vyjádřit k nutnosti oprav a výměn, které vycházely ze studie; uvedl, že v daném případě byl jen rozpočtář, nikoli projektant.

Stěžovatel je toho názoru, že zásada volného hodnocení důkazů podle ustanovení § 2 odst. 3 daňového zákona znamená, že na základě *provedených důkazů* učiní správce daně

závěr. Hodnocení důkazů přichází logicky až po jejich provedení. Proto je stěžovatel přesvědčen, že je naprosto zřejmé, že správce daně vyhodnotil stěžovatelem navržený *důkaz* svědeckou výpovědí Ing. T. jako nadbytečný na základě provedeného ústního jednání, konaného dne 6. 11. 2003, o jehož konání nebyl stěžovatel vyrozuměn, nemohl se jej zúčastnit, ani klást svědkovi otázky. Stěžovatel odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, z níž se podává, že finanční orgány musí umožnit daňovému subjektu, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti a mohl se tak vyjádřit ke všem prováděným důkazům. V tomto směru byl stěžovatel zkrácen na svých právech, jelikož nebyl přítomen u jednání (výslechu svědka) dne 6. 11. 2003 a ani o jeho konání nevěděl. Zápis z tohoto jednání pak žalovaný zmiňuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí v části o odmítnutí provedení výslechu Ing. T., který označuje za nadbytečný. Žalovaný neprovedení výslechu Ing. T. odůvodnil i tím, že studie oprav nebyla předložena v daňovém řízení a nebylo by se tedy k čemu vyjadřovat. Podle stěžovatele však nebylo rozhodné, že studie vypracovaná Ing. T. nebyla předložena, neboť podle ustanovení § 31 odst. 4 daňového řádu lze jako důkazní prostředek užít všech prostředků, tj. i výpovědi Ing. T. ke studii a k reálnému stavu nemovitosti z hlediska nutnosti a rozsahu nezbytných oprav. Žalovaný navíc zcela v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů vyhodnotil důkaz, který proveden nebyl.

Správce daně nemohl vyhodnotit obsah studie jako jeden z podkladů pro vypracování rozpočtu oprav (zpracovaného Ing. V.), a tudíž ani nemohl zjistit a posoudit původní stav nemovitosti před opravou ve vztahu k výslednému stavu nemovitosti po opravě. Fakt, že finanční úřad (stěžovatel má zřejmě na mysli Finanční ředitelství – pozn. NSS) neměl skutkový stav zjištěn, vyplývá i z otázek kladených Ing. V. dne 25. 9. 2006. Z výsledku tohoto jednání stěžovatel dovozuje, že si byl správce daně vědom nedostatků ohledně skutkových zjištění a rovněž skutečnosti, že tyto nedostatky lze odstranit výslechem Ing. T., který vypracoval podklad pro zpracování rozpočtu.

Stěžovateli tak bylo znemožněno splnění důkazní povinnosti ohledně prokázání původního technického stavu nemovitosti oproti stavu výslednému. Bez těchto skutkových zjištění nelze vůbec provést hodnocení, zda se jednalo o opravu či o technické zhodnocení nemovitosti, případně v jaké míře. Provedené právní posouzení této otázky bylo učiněno, aniž by byl náležitě zjištěn skutkový stav, a stěžovatel jej proto považuje za nesprávné.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti na prvním místě zdůrazňuje nezbytnost provedení svědecké výpovědi Ing. T. Není sporu o tom, že na stěžovateli leželo důkazní břemeno při prokazování skutečností, které byl povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 31 odst. 9

daňového řádu). V kontextu posuzovaného případu lze odkázat na právní názor vyslovený zdejším soudem v obdobné věci. V rozsudku ze dne 12. 2. 2009, č. j. 5 Afs 44/2008 – 57 (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[p]okud daňový subjekt zahrne v plné výši do základu daně z příjmů náklady vynaložené na stavební práce na určitém objektu, a to ve zdaňovacím období, kdy je vynaložil, je povinen prokázat, že se skutečně jednalo o náklady na opravu objektu, a nikoli o technické zhodnocení ve smyslu § 33 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, které je možné zahrnovat do daňově uznatelných nákladů pouze postupně formou daňových odpisů. Daňový subjekt je tedy povinen prokázat, jaký byl stav objektu před a po provedení stavebních prací, aby bylo možné posoudit, zda se jednalo o opravu, nebo naopak o rekonstrukci či modernizaci objektu.“*

Pouze správce daně, resp. žalovaný, však rozhoduje, zda navrhovaný důkaz provede či nikoli (§ 31 odst. 2 daňového řádu). Touto otázkou se již soudy ve správním soudnictví taktéž opakovaně zabývaly; například v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 2003, č. j. 22 Ca 421/2002 – 35, publikovaném pod č. 39/2003 Sb. NSS byl vysloven názor, že *„[r]ozhoduje-li správní orgán v neprospěch daňového subjektu, protože daňový subjekt neprokázal své tvrzení (z důvodů neunesení důkazního břemene podle § 31 odst. 9 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), pak takový závěr předpokládá, že správní orgán řádně a úplně provedl navržené důkazy. Důkaz, který daňový subjekt k prokázání svého tvrzení označil, není třeba provést tehdy, jestliže jeho prostřednictvím nepochybně nemohou být rozhodné skutečnosti prokázány.“* Obdobně se z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 8 Afs 81/2007 – 42, podává, že *„[s]právce daně neporuší zákon, neprovede-li důkaz, jehož se daňový subjekt dovolává, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že navržený důkazní prostředek nemůže přispět ke zjištění stavu věci (§ 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků).“*

Jak již bylo výše konstatováno, stěžovatel v posuzované věci k prokázání sporných položek rozpočtu v rámci odvolacího řízení navrhoval vyslechnutí svědka Ing. T. Žalovaný potřebnost provedení navrhovaného důkazního prostředku posoudil, přičemž racionálním myšlenkovým procesem a za splnění požadavků formální logiky dospěl k závěru o jeho nadbytečnosti. Ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí je přitom evidentní, že žalovaný dostatečně popsal zjištěný skutkový stav; k tomu si obstaral dostatek důkazů a potřeba provedení dalšího důkazu tak nevyvstala. Krajský soud pak při přezkumu žaloby závěry žalovaného o nadbytečnosti provedení výslechu svědka aproboval a svůj postoj taktéž řádně odůvodnil. Nejvyšší správní soud se v zásadě ztotožňuje s jeho závěry (na něž lze v podrobnostech odkázat), nemůže se pouze postavit za tvrzení, že odmítnutí provedení výslechu svědka bylo důvodné mimo jiné i z toho důvodu, že by se svědek vyjadřoval ke studii, která nebyla v daňovém řízení předložena a tudíž by se vyjadřoval k něčemu, co správce daně neměl k dispozici. Tento argument pro odmítnutí provedení výslechu svědka není zcela na místě, neboť svědek je vyslýchán ke skutečnostem souvisejícím s daným řízením, a to bez ohledu na to, zda mají finanční orgány k dispozici nějaký *podklad* pro jeho výpověď. Svědecká výpověď může zcela jistě sloužit jako důkazní prostředek ke zjištění obsahu v minulosti existující listiny, která však již v době daňového řízení není k dispozici. Připuštění provedení důkazního prostředku výslechem svědka nemůže být tedy podmíněno jen (ne)existencí listiny, ke které by se svědek měl vyjadřovat. Toto pochybení krajského soudu nicméně nezakládá vadu řízení před soudem, která by

způsobovala nezákonnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Ostatní důvody k odmítnutí provedení výslechu Ing. T. uváděné žalovaným a aprobované krajským soudem samy o sobě obstojí. Rozhodující v tomto ohledu bylo zjištění, že Ing. T. nebyl zpracovatelem původního ani aktualizovaného rozpočtu a dále to, že žalovaný měl k dispozici dostatek důkazů, které tvořily ucelený řetězec, osvědčující zjištěný skutkový stav věci.

Stěžovatel dále namítal, že důvodem, pro který žalovaný odmítl provést navržený výslech svědka, byl nepochybně výstup z místního šetření ze dne 6. 11. 2003, kde byl Ing. T. k věci dotazován (o jeho konání nebyl stěžovatel vyrozuměn, jak již bylo konstatováno shora). Takto formulovaná námitka stěžovatele je pouze spekulativní a ničím nepodložená. Nejvyšší správní soud k ní může uvést jen tolik, že z napadeného rozhodnutí z ničeho neplyne, že by žalovaný z vyjádření Ing. T., učiněného dne 6. 11. 2003 na místním šetření, skutečně vycházel a že by je zahrnul do svých úvah o odmítnutí navrhovaného výslechu či obecněji do hodnocení skutkového stavu věci. Výhrady k postupu žalovaného lze mít potud, že jakkoli z ničeho nevyplývá, že by výsledky zmiňovaného místného šetření vzal při rozhodování v potaz, v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, že vyjádření Ing. T. z 6. 11. 2003 neosvědčuje jako důkaz. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel se provedení svědecké výpovědi Ing T. v daňovém řízení domáhal, bylo vhodné, aby v napadeném rozhodnutí byla zmínka o tom, že z vyjádření podaného na místním šetření vycházeno nebylo a jako důkaz osvědčeno nebylo. Je ostatně obecnou povinností daňových orgánů uvést, které důkazní prostředky jako důkazy osvědčeny nebyly a které ano a proč (§ 31 odst. 4 daňového řádu). Takto vzniklý deficit odůvodnění napadeného rozhodnutí však nemohl mít bez dalšího vliv na jeho zákonnost.

Stěžovatel ve shora uvedeném kontextu namítal též porušení zásady volného hodnocení důkazů podle ustanovení § 2 odst. 3 daňového řádu. Tuto zásadu zakotvuje v daňovém řádu ustanovení § 2 odst. 3, které stanoví, že *při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo*. Toto pravidlo je třeba vyložit v souladu s dalšími ustanoveními daňového řádu, upravujícími dokazování. Podle ustanovení § 31 odst. 2 daňového řádu jsou finanční orgány povinny v zájmu co nejúplnějšího zjištění skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti provést navržené *důkazní prostředky*, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V této fázi mají tedy finanční orgány možnost rozhodnout o tom, že určitý navržený důkazní prostředek neprovedou, což musí ovšem přezkoumatelným způsobem odůvodnit (nesmí se jednat jen o výsledek jejich libovůle). Takto bylo v dané věci rozhodnuto o tom, že navrhovaný výslech Ing. T. proveden nebude, neboť by již ničím nepřispěl ke zjištění stavu věci. Zde je nutno znovu připomenout, že ani všechny *důkazní prostředky*, které finanční orgány *provedou*, musí být nutně *osvědčeny jako důkazy*. Podle ustanovení § 31 odst. 4, *in fine* daňového řádu totiž teprve *provedené důkazní řízení osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem*. K tomu se Nejvyšší správní soud vyslovil v například v rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 5/2008 – 75, publikovaném pod č. 1702/2008 Sb. NSS, tak, že *„[z]ásada volného hodnocení důkazů zakotvená v tomto ustanovení znamená, že správce daně není vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků, neznamená to však, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Naopak takové*

závěry musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřena a také plně podléhá kognici správních soudů. Rovněž poslední větě § 31 odst. 4 daňového řádu, podle níž provedené důkazní řízení osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem, je možné rozumět tak, že z úvahy správce daně o zhodnocení všech důkazů vyplyne, které z nich podporují tvrzení daňového subjektu a které ho naopak zpochybňují či vyvracejí, rozhodně však toto ustanovení neposkytuje správci daně oprávnění k tomu, aby některé předložené důkazy svévolně ze své úvahy vyloučil a přihlížel pouze k některým, které si sám zvolí." Těmto požadavkům, s výhradou uvedenou v předchozím odstavci, žalovaný v rámci důkazního řízení dostál a zásadu volného hodnocení důkazů tak neporušil.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu